

derpaa foretaget Navneopraab, som nedenstaaende Liste nærmere viser,

vedtaget med 30 Stemmer imod 18.

Sa.

Dresing; Griffen; Selsén; Sonquedres; Kayser; Larsen; Madvig; Magius; Müller; Oluf; Drejbøll; S. Pedersen; Ploug; Ørstedgaard; Rasmussen; Nøsnørn = Teilmann; Sehestedt = Suul; Sonne; Sørensen; Tobiasen; Usting; C. Andersen; Andra; Berg; Bjerring; Borrie; Brock; Fischer; C. N. Hansen; N. P. Hansen.

Nei.

Breinhold; N. Hansen; Mogensén; Nellemann; N. Pedersen; Raun; Schøler; Simonsen; Skotte; Thygson; S. Andersen; M. Andersen; Brind-Seidelin; Estrup; Frandsen; Saffner; Sæle; S. Jacobsen.

Fraværende med anmeldt Forfald.

Melchior; Moltke-Bregentved; Mourier-Petersen; Philipsen; Skeel (fyg); Wichfeld; Bytphen-Abeler; Bruun; Carlsen (fyg); Frijs-Frijsenborg; Grevenskov-Castenskjold (fyg); S. N. Jacobsen (fyg).

Fraværende.

Rier; Krieger; W. Petersen; Nøsnørn-Lehn; Bräsch.

Forslag af Samme til Lovforslagets

§ 69:

I 1ste Linie forandres „§§ 64 og 68“ til: „§ 68“.

ansaaes vedtaget uden Afstemning som en efter den tidligere Afstemning nødvendig Rettelser.

Derpaa fattes Lovforslaget i dets Helhed og Spørgsmaalet om Sagens endelige Vedtagelse under Forhandling.

Griffen: Spør vigtigt det foreliggende Lovarbejde end kan være, og hvor omhyggeligt det end er blevet behandlet, ser jeg mig ikke i Stand til at stemme for det. Jeg skal ikke her paany fremsætte mine Grunde derfor, men henviser til, hvad jeg har udtalt saavel ved Sagens 1ste som ved dens 2den Behandling.

Madvig: Det er ganske vist, at saaledes som dette Lovforslag nu foreligger, afviger det langt mindre fra den hidtil bestaaende Tilstand, end det gjorde i den Skikkelse, hvori det oprindeligt var forelagt. Lovforslaget vil jo imidlertid ikke blive til Lov i denne Session, og der synes altsaa ikke nu at være megen Grund til nu at tale Videre derom, før vi gaa til Afstemning; men Yttringer, der ere faldne igaaar og i Dag foranledige mig dog til at sige et Par Ord, forinden jeg, hvad jeg agter at

gjøre, giver det mit Sa. Det er i Dag, og ligeledes igaaar, meget stærkt formiel frem, at i det 2det Kapitel om Forsørgelsesstedet, der har afgivet den største og blodigste Kamplads, stod der for det Første to Grupper af Kommunen lige overfor hinanden, og for det Andet syntes der at staa to Hensyn overfor hinanden, nemlig et økonomisk Hensyn og et Humanitets-hensyn. Hvad nu de to Grupper af Kommuner angaar, da er Forholdet jo dette, at det kan siges — og jeg tror med Rette — at den ene Gruppe, Kjøbstæderne, faar en større Tilstrømning af Memesker, der til sidst komme under Fattigvesenets Forsørgelse, end den afgiver til den anden Gruppe, Landkommunerne. Og der kommer dette til, at naar der har været henvist til en hel Del ikke sjønne Bestræbelser, der i visse Kommuner gjøre sig gjældende for at undgaa Forsørgelsespligten, saa ville disse Kunster, selv om Sindelaget skulde være det samme, ikke kunne væs fra Kjøbstædernes, i alt Fald fra de større Kjøbstæders Side; thi — for ikke at tale om Kjøbenhavn — selv i Kjøbstæder med en 7—8,000 Indvaanere vil det ikke være muligt, at føre en saadan Kontrol med den enkelte Arbejder, hvad hans Opholdssted og Sligt angaar, at man kan komme til at anvende slige Kunster. Den ærede Indenrigsminister — og jeg takker ham, fordi han saa aabent talte derom igaaar — vedkjendte sig ligefrem, at han ved at forelægge Lovforslaget og specielt ved Bestemmelserne i 2det Kapitel, havde taget Hensyn til den praktiske Side af Sagen, til hvad der var let at gennemføre og tillige til, hvad der nu gav Anledning til Omgaaelse og Kunster, og dels til det økonomiske Forhold mellem begge Grupper af Kommuner. Det blev nu ytret igaaar, at den Side, der med Hensyn til Forsørgelsesstedet har seivet, er den humane. Det mener jeg ogsaa; jeg har selv meget ivrigt talt for, at Opholdskommunen skulde være Forsørgelseskommunen, og jeg har gjort Humanitets-hensyn gjældende; men det, jeg i Dag vil udtale just med Hensyn til, hvad der herom blev ytret igaaar, er, at den Seir, der er vunden, for at Opholdskommunen skulde være Forsørgelseskommune, er, om den end er i Humanitetens Interesse, ikke vunden ved Humanitetsgrunde. Der er fra den anden Side kæmpet med Hensigtsmæssighedshensyn, men det var ikke dem, der virkede, det var de økonomiske Grunde, og igaaar blev det aabent tilknaet af det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Selsén), at det var de økonomiske Spørgsmaal, der vare de væsentlige. Dette er ganske klart; thi, naar man gaar ud fra, at Forsørgelse i Opholdskommunen er det humane, saa er det tillige sikkert, at det er mere humant, at bestemme en kortere Tid som Betingelse for at opnaa Ret til Forsørgelse, end at kræve et længere Tidsrum, og et længere Tidsrum giver ikke færre, men flere Anledninger til at anbringe Kunster, hvor man vil. Naar man ærlig vil vedkjende sig, hvad man